

Het water uit Betlehems bron

door: J.G. Bellett

*“er kwam een verlangen bij David op en hij zeide:
O, dat iemand mij water te drinken gaf uit de put van Betlehem,
die bij de poort is!”*

2 Samuël 23:14-17

De liefde van Christus

Liefde is een krachtig en werkzaam principe. Ze ondersteunt in moeilijkheden en bemoedigt ons in onze bezigheden. De natuurlijke liefde richt zich echter alleen op mensen, dus op schepselen en niet op God. Daarom, hoe meer men deze liefde ziet in het natuurlijke leven, hoe duidelijker men de ellendige toestand van het schepsel kan constateren. Want Hij die het hart heeft geschapen en die het deze gevoelens heeft gegeven, krijgt er zelfs niet één hartenklop van. Maar de liefde is toch werkzaam en waar ze in het natuurlijke hart alleen handelt vanwege het schepsel, verheft zij zich in het vernieuwde hart van de gelovige tot God. Als het schepsel zijn rust en zijn hulp in de eerste plaats in God vindt, wordt het vervuld met alle zuivere en edelmoedige gevoelens die in God te vinden zijn. Het is steeds dezelfde liefde, maar het voorwerp ervan is verschillend. Ze omvat de sfeer van onze menselijke gevoelens, maar het enige en volmaakte Voorwerp ervan is God Zelf. Ieder die een nederig, toegewijd hart heeft en de grote en ontzagwekkende God kent die in eeuwigheid troont, kent Hem alleen in Jezus.

Wij kunnen ons verwonderen over Gods macht, die de hemelen gemaakt heeft en het leven gegeven heeft aan miljoenen stoffelijke wezens. Wij kunnen bevreesd terugdeinzen voor Zijn heiligheid, waaraan onze geringe en onvolmaakte toewijding zo weinig beantwoordt. Wij kunnen bang zijn voor de afstand die ons van Hem scheidt. Maar wat kan liefde tot Hem bewerken? Wat kan onze harten vrijmoedigheid geven Hem lief te hebben, tegen Wie wij hebben gezondigd? Het is alleen Zijn genade in Christus Jezus! Hoe kunnen wij Zijn liefde leren kennen? *“Hierin is de liefde van God ten aanzien van ons geopenbaard, dat God zijn eniggeboren Zoon in de wereld heeft gezonden, opdat wij zouden leven door Hem”* (1 Joh. 4:9). In deze liefde van de Vader voor ons leren wij ook de liefde van Christus kennen, die het woord van de waarheid in vervulling heeft doen gaan: *“Want sterk als de dood is de liefde onverbiddelijk als het rijk van de doden de hartstocht, haar vlammen zijn vuurvlammen, een vuurgloed des Heren. Vele wateren*

kunnen de liefde niet blussen en rivieren spoelen haar niet weg. Al bood iemand alles wat hij bezit voor de liefde, smadelijk zou men hem afwijzen” (Hoogl. 8:6-7). Die liefde was de macht die Jezus heeft geleid door alle beproevingen tijdens Zijn dagen in het vlees. In de eerste plaats de liefde voor de Vader, daarna de liefde voor ons. Of beter gezegd, beide verenigd in dezelfde dienst en altijd gepaard met lijden.

Voor de Vader kon Hij met vreugde zeggen: *“Ik doe altijd wat Hem welbehaaglijk is”* (Joh. 8:29); en toen Hij in de dood ging: *“opdat de wereld weet dat Ik de Vader liefheb, doe Ik ook zo als de Vader Mij heeft geboden”* (Joh. 14:31). In zielsangst bad Hij: *“moge evenwel niet mijn wil maar de uwe gebeuren”* (Luc. 22:42). Dit was in geen enkel opzicht Zijn persoonlijke antwoord op Gods gerechtigheid, maar een vrijwillig dienstwerk ten behoeve van anderen, Zijn offer om de Vader te behagen. Het was een liefde die de wateren die over Hem heengingen niet konden uitblussen (Ps. 69).

Voor ons: *“Niemand heeft groter liefde dan deze, dat iemand zijn leven voor zijn vrienden aflegt”* (Joh. 15:13). *“(…) die de zijnen die in de wereld waren, had liefgehad, hen liefgehad tot het einde”* (Joh. 13:1). *“Hieraan hebben wij de liefde gekend, dat Hij zijn leven voor ons heeft afgelegd”* (1 Joh. 3:16).

Het is de kennis van deze liefde, die ons in liefde onderwerpt aan God. Het plaatst de gelovige in de positie waarin Hij niet alleen kan voldoen aan Gods gerechtigheid (wat juist is), maar waarin hij de wens heeft de dingen te doen die God behagen (in wat voor omstandigheid hij ook geplaatst is). Het is geen kwestie van plicht alleen, maar van *liefde*. Ik spreek zoals de apostel het doet, over de nieuwe schepping in Christus Jezus. Hij zegt: *“Wij weten dat ieder die uit God geboren is, niet zondigt”* (1 Joh. 5:18). *“Wie de gerechtigheid doet, is rechtvaardig zoals Hij rechtvaardig is”* (1 Joh. 3:7).

Maar is dat alles? Het is de ware plaats van de christen om te zijn zoals Jezus. Dus niet alleen in het volbrengen van de gerechtigheid, maar ook in het doen van de wil van Hem die liefde is – en dat in een wereld die gedompeld is in de duisternis van de zonde. Wat

Jezus heeft gedaan, geeft ons daarvan een voorbeeld: *“Hieraan hebben wij de liefde gekend, dat Hij zijn leven voor ons heeft afgelegd; ook wij behoren het leven voor de broeders af te leggen”* (1 Joh. 3:16). *“Want Ik heb u een voorbeeld gegeven, opdat ook gij doet, gelijk Ik u gedaan heb”* (Joh. 13:15). Dit waren de woorden van de nederige Dienstknecht, toen Hij de voeten van Zijn broeders waste. Het gaat hier niet om gerechtigheid, het overtreft die vele malen.

Hoe dieper het besef van Gods gerechtigheid door de Heilige Geest in ons geplant is, des te meer doet het ons afstand nemen van een zondige wereld. Maar zou dat *liefde* zijn tegenover God en mensen? Laten we hierover nadenken aan de hand van het voorbeeld van de Heer Jezus. Zijn houding was niet alleen die van gerechtigheid, maar ook van liefde. Zo zou ook ons gedrag moeten zijn. Er is niets zo pijnlijk in de donkere dagen waarin wij leven als een gemeente die haar positie niet in liefde bewaart. De gerechtigheid van Jezus ging gepaard met liefde. Zou deze gerechtigheid zonder de liefde voor ons van nut zijn geweest? Ze zou Hem recht hebben gegeven op alle heerlijkheid, toen Hij in vernedering op aarde was, maar ze zou ons geen enkel recht daarop hebben gegeven en het welbehagen van de Vader zou niet volbracht zijn.

Hoewel Hij persoonlijk recht had op de heerlijkheid, werd Hij een Dienstknecht vanwege onze ellende en met het doel de liefde van de Vader te openbaren. Dat behaagde de Vader. Hij wilde de genade van de Vader laten zien. Zo kon Hij zeggen: *“Daarom heeft de Vader Mij lief, omdat Ik mijn leven afleg, opdat Ik het weer neem”* (Joh. 10:17). Het was voor de Heer niet alleen een plicht om te sterven, het was liefde. Het was de wens van het hart van de Zoon, die zei: *“Vader, verheerlijk Uw naam!”* (Joh. 12:28). Maar de woorden: *“Nu is mijn ziel ontroerd”* (Joh. 12:27), spreken van de grootte van het offer dat Hij moest brengen.

David en zijn mannen

Deze ernstige waarheid wordt geïllustreerd door de liefde tussen David en zijn mannen in 2 Samuël 23:14-17. De hele geschiedenis van David, de geliefde, de uitverkorene, de gezalfde koning, is één aaneenschakeling van schitterende taferelen. Hoewel onvolmaakt, geeft toch elk van deze taferelen een beknopt overzicht van de volkomen genade die wij hebben leren kennen in de ware David:

- Zijn verkiezing tot de troon;
- zijn zalving;
- zijn harp;
- zijn overwinning over Goliath;
- zijn verwerping;
- zijn toewijding aan een Israël dat hem haatte;
- zijn onderwerping aan Saul;
- zijn vernedering;
- zijn vertrouwen;

- zijn barmhartigheid tegenover zijn vijanden toen zij in zijn macht waren;
- zijn verdriet over hen, zelfs waar het ging om Saul en Abner;
- en ten slotte zijn triomf, wanneer al zijn vijanden aan zijn voeten liggen.

Al deze dingen zijn beelden van de geschiedenis en het karakter van Jezus, vanaf Zijn doop in de Jordaan tot aan de openbaring van Zijn heerlijkheid, als Hij zal verschijnen als de gekroonde Koning, als Zijn kleet in bloed gedoopt zal zijn om dit woord te vervullen: *“Heers te midden van uw vijanden!”* (Ps. 110:2).

Toen Saul nog aan de macht was, scheidden een groot aantal mannen zich van hem af om David in het geloof na te volgen. Iedere dag nam hun aantal toe, *“tot het een groot leger werd, als een leger Gods”* (1 Kron. 12:22). Zij geloofden in de gezalfde David en verlieten de heersende macht en de rust bij Saul; zij deelden in hetzelfde lot als de verworpen David, *“opgejaagd als een veldhoen op de bergen”* (1 Sam. 26:20). Zij waren ervan verzekerd dat hij door God was uitverkoren en dat hij eens zou regeren, want het oordeel van God was uitgesproken over het koninkrijk van Saul.

Wij zien hierin ongetwijfeld een beeld van onszelf als geroepen heiligen. Wij zijn afgezonderd voor de ware David, voor de belangen en de hoop van onze Heer. Wij zijn gescheiden van de tegenwoordige wereld met het oog op de toekomstige dingen, waarvan de Uitverkorene van God het centrum is. Daarom moeten wij ook delen in de verwerping van onze Heer. Er is maar één ding dat ons moed en kracht geeft om Hem te volgen, en wel het ware karakter van de Meester. Dit wordt in type beschreven in 1 Samuël 22: *“Ook voegde zich bij hem ieder die in moeilijkheden verkeerde, ieder die een schuldeiser had, ieder die verbitterd was”* (vs. 2). Het is het eenvoudige vertrouwen in Zijn liefde, die Hem dreef om te zoeken en zalig te maken wat verloren was. Het is alleen dit geloof in Zijn bloed, dat Hij heeft vergoten om ons Zijn eigen recht op het koninkrijk en de heerlijkheid te geven; zo zijn wij met Hem in die hoop verbonden.

Als wij zo van de wereld gescheiden zijn en ons hebben gevoegd bij de ware David, om tot eer van Hem te zijn, zullen wij ook delen in de gemeenschap aan Zijn lijden. Wij zullen Hem volgen waar Hij ook heengaat, terwijl wij Zijn genade en schoonheid beter leren kennen. Het hart leert Hem lief te hebben in al de rijkdom van Zijn volmaakte genade. De beproevingen van David laten zijn trouw aan Israël uitkomen te midden van de uitdagingen. Wij zien zijn geduld, zijn verdraagzaamheid, zijn geloof in God, dat bij iedere voetstap helderder schittert. Het is niet verwonderlijk dat de mannen van David hem hebben liefgehad en bewonderd. In onze geschiedenis wordt de dapperheid van deze moedige metgezellen getoond. Het kan hun overkomen dat zij falen, maar hun *liefde* schiet niet tekort. In hun onwetendheid zeiden ze in de spelonk, toen Saul onbeschermd was: *“Dit is de dag, waarvan de Here tot u gezegd heeft: zie, Ik geef uw vijand in uw*

macht; doe met hem wat gij wilt” (1 Sam. 24:5). En ook de trouwe Abisai zei: *“Heden heeft God uw vijand aan u overgeleverd; nu dan, laat ik hem toch met de speer aan de aarde spietsen, in een stoot, ik behoef het geen tweede maal te doen”* (1 Sam. 26:8).

Ook Petrus zei, toen de Heer sprak over Zijn lijden en Zijn dood: *“God zij U genadig, Heer, dat zal U geenszins gebeuren”* (Matt. 16:22). Daarna – toen zij kwamen om de Heer gevangen te nemen – sloeg hij, in de geest van Abisai, met hetzelfde gebrek aan inzicht, maar met echte liefde voor de Heer, met één slag het oor af van de slaaf van de hogepriester.

Bij de volgelingen van David ziet men steeds persoonlijke gehechtheid aan de meester en volledige toewijding aan zijn belangen, ondanks fouten in het beoordelen daarvan. Veel kronkelpaadjes zouden recht gemaakt worden, veel duistere zaken in een ander licht komen, als alles beoordeeld zou worden door de liefde. Dan zou men niet zo vaak denken: ‘Wat kan ik houden van het koninkrijk van Saul en toch deelhebben aan dat van David?’ En wij zouden niet zo dikwijls horen zeggen: ‘Er steekt toch geen kwaad in? Het is niet goed om zo streng te zijn’. Laten we liever luisteren naar het woord van Jezus: *“Wie niet met Mij is, is tegen Mij, en wie niet met Mij bijeenbrengt, verstroot”* (Matt. 12:30). Er is niets te klein om ons een kans te geven onze liefde te laten zien. Laten we liever de vraag stellen: ‘Past dit voor een discipel van Jezus? Komt dit overeen met de heerlijkheid en de aard van Zijn koninkrijk? Zal het onze Heer en Heiland behagen of mishagen?’ Alles wat het kwaad verontschuldigt of tolereert, elke handeling van een liefdeloos hart om de wereld te verdelen in wat geoorloofd is en wat niet, alle goddeloosheid, alles wat de blik van de heerlijkheid van Christus afleidt – al die dingen verdwijnen voor de eenvoudige kracht van de liefde.

“Want hetzij wij buiten onszelf zijn, wij zijn het voor God; hetzij wij nuchter zijn, wij zijn het voor u. Want de liefde van Christus dringt ons” (1 Kor. 5:13-14).

“Niemand die als soldaat dient, wikkelt zich in de zorgen van het leven, opdat hij hem behaagt die hem in dienst genomen heeft” (2 Tim. 2:4).

“Wie overwint, die zal Ik geven van het verborgen manna, en Ik zal hem een witte steen geven en op de steen een nieuwe naam geschreven, die niemand kent dan hij die hem ontvangt” (Openb. 2:17).

De liefde van Christus bracht de apostel Paulus buiten zichzelf. De liefde tot de mensen liet hem nuchter zijn. Maar het was altijd liefde, een liefde die zoveel leek op die van zijn Meester, dat hij tegen de Korintiërs kon zeggen: *“(…) al zou ik ook minder geliefd worden, naarmate ik u overvloediger liefheb”* (2 Kor. 12:15). Hij leek daarin zo op zijn Meester, dat hij altijd zocht Hem te behagen – net zoals de Heer Jezus deed ten opzichte van de Vader – en dat geen enkele hindernis dat kon beletten. Te midden van alles wat Paulus verdroeg van de kant van de wereld en van de kant van de broeders die hem miskenden, keek hij uit naar zijn

beloning. Een beloning die daaruit bestond dat op een dag een geliefde stem tegen hem zou zeggen: *“(…) goede en trouwe slaaf.”* De Heer die hij liefhad zou hem dan de *“witte steen”* en de *“onverwelkelijke kroon van de heerlijkheid”* geven. Paulus had zijn taak alleen maar gedaan om Hem te behagen die hem in dienst had genomen. Zij hadden *samen* geleden, zij zouden ook *samen* verheerlijkt worden.

David bestreed de oude vijand van Israël, de Filistijnen; en hij bevond zich in de spelonk, toen hij zin kreeg in het water van Betlehem. De strijd van de ware David en de Zijnen is niet zoals toen tegen vlees en bloed, maar tegen een sterkere vijand, tegen de wereldbeheersers van de duisternis. Zoals Zijn mannen wachten, wacht Hij; zoals zij strijden, strijdt Hij met hen.

David zei: *“O, dat iemand mij water te drinken gaf uit de put van Betlehem, die bij de poort is!”* (vs. 15). Het was geen bevel dat hij gaf en het was ook geen plicht. Hij drukte op deze manier zijn gevoelens uit en verplichtte niemand. Men zou allerlei tegenwerpingen kunnen noemen. De Filistijnen bezetten Betlehem. De put lag bij een poort die zeker sterk verdedigd zou worden. Er waren allerlei gevaren op de weg. De dorst van David zou niet gelest kunnen worden zonder veel gevaar te lopen, en waarom zou men hem moeten lessen? Het zou ongetwijfeld een genot voor David zijn. Maar het zou geen enkel voordeel hebben voor zijn koninkrijk en het had geen enkel nut voor zijn volk. Men kan van een soldaat ook niet meer vragen dan zijn plicht stipt te vervullen en elk bevel dat hem wordt gegeven met ijver uit te voeren. ‘David heeft ons immers niet bevolen Betlehem aan te vallen. Waarom zouden wij ons leven wagen om aan een persoonlijke wens te voldoen?’ Zo spreekt de plicht. Maar is het ook de stem van de liefde?

Christus en de Gemeente

Heeft onze Heer, de ware David, nu geen enkele behoefte? Heeft Hij geen dorst naar dat wat alleen kan worden verkregen door de vrijwillige verloochening van Zijn volk? Een volk dat alleen volgens het beginsel handelt, dat erkend wordt in deze bedeling: *“Wie zijn leven vindt, zal het verliezen; en wie zijn leven verliest ter wille van Mij, zal het vinden”* (Matt. 10:39). Dat is het deel van de gelovige die de Heer liefheeft en die Hem ten koste van alles wil behagen. De gemeenschap die hij met Hem heeft, leert hem niet alleen Zijn bevelen kennen, maar ook al de dingen die Hem welbehaaglijk zijn: *“Vervuld met de kennis van zijn wil, in alle wijsheid en geestelijk inzicht, om de Heer waardig te wandelen tot al zijn welbehagen, terwijl u in alle goed werk vrucht draagt en opgroeit door de kennis van God”* (Kol. 1:9-10). Dat zoekt de gelovige.

Wat zegt de Heer tegen de gemeenten? *“Ik weet uw werken”*. Welke? Zeker niet: ‘U hebt de sabbat gehouden’. Of: ‘U hebt afstand gedaan van het

vermaak van de wereld'. Het gaat ook niet om rechtvaardig en zuiver gedrag, of om ontzag voor Zijn inzettingen en liefdadigheid. Dat zijn geen werken die Zijn hart verheugen, als het niet de vrucht is van het geloof dat door liefde werkt. In de brief aan de gemeente te Efeze voegt de Heer eraan toe: *"Ik weet uw werken en uw arbeid en uw volharding en dat u de bozen niet kunt verdragen (...) en u hebt volharding en hebt verdragen ter wille van mijn naam en u bent niet moe geworden."* Natuurlijk zijn dat dingen die Hij zoekt en nog veel meer. Maar Hij zegt ook: *"Maar Ik heb tegen u, dat u uw eerste liefde hebt verlaten"* (Openb. 2:2-4).

Tegen Pergamus zei Hij: *"Ik weet waar u woont, daar waar de troon van de satan is* (zoals destijds te midden van de Filistijnen); *en u houdt vast aan mijn naam en het geloof in Mij hebt u niet verloochend, zelfs niet in de dagen waarin Antipas mijn trouwe getuige was, die gedood werd bij u waar de satan woont."* Het lijkt erop dat al Zijn liefde tot uitdrukking wordt gebracht in de woorden: "mijn trouwe getuige". Antipas had voldaan aan de wens van Zijn hart, dat de Vader werd verheerlijkt in het vrucht dragen. Hij had de naam van Jezus vastgehouden en door zijn dood had hij het water van Betlehem geplengd en de wens van zijn Meester vervuld (Openb. 2:13).

Tegen Tyatira zei de Heer: *"Ik weet uw werken, uw liefde, uw geloof, uw dienst en uw volharding, en dat uw laatste werken meer zijn dan uw eerste"* (Openb. 2:19). En hoe kostbaar is het Hem te horen zeggen tot Filadelfia, toen de liefde snel afnam in de gemeente: *"Ik weet uw werken (...) want u hebt kleine kracht en hebt mijn woord bewaard en mijn naam niet verloochend."* En alsof Hij de volle beloning wilde geven, voegde Hij bij elk van Zijn beloften het woord 'Mijn' eraan toe: *"de tempel van mijn God (...) de stad van mijn God (...) mijn nieuwe naam"* (Openb. 3:8, 12).

Is dit water van Betlehem niet de liefde, het geloof, de trouw in het lijden en dat tot in de dood? Is het niet de vrucht van het geloof dat door liefde werkzaam is, in de komende heerlijkheid van de Heer Jezus? Het is niet de inspanning van de gehoorzaamheid aan de wet van Mozes, maar de arbeid der liefde die hoort bij de genade van Christus. Werken die ook Hem kenmerkten tot heerlijkheid van de Vader: liefde, dienst, geloof, volharding in leven en sterven. Het is de liefde die een weg zoekt om de Heer te behagen, en het is deze liefde die een antwoord geeft aan Hem die de bron ervan is.

Toen David zei: *"O, dat iemand mij water te drinken gaf uit de put van Betlehem, die bij de poort is!"*, was het de liefde van zijn mannen die dit antwoord gaf: *"Toen braken die drie helden door het leger der Filistijnen heen, schepten water uit de put van Betlehem, die bij de poort is, namen het mee en brachten het naar David"*. Hoe gevoelig is het gehoor van de liefde, hoe scherp haar blik. Hoe moedig en vastberaden is het hart van die liefde. David verlangde naar het water van Betlehem en het werd hem gebracht. Hoewel het gevaar en de risico's groot waren, was de

vreugde van die helden ook groot. Zo konden zij hun liefde bewijzen. Hoe hoger de inzet, hoe sterker de liefde. Dat was het water, dat de dorst van David kon lessen; het vrijwillige offer van een op de proef gestelde liefde.

Deze mannen hadden het offer van hun leven gebracht om zijn dorst te lessen, om zijn goedkeuring te krijgen. Maar het water dat voor deze prijs was verkregen, was te kostbaar in de ogen van hun meester – die vol genade en liefde was – om zomaar gedronken te worden: *"Is dit niet het bloed van de mannen die met gevaar voor hun leven gegaan zijn? En hij wilde het niet drinken"* (vs. 17). David goot het water uit als een plengoffer voor de HERE. Hij beschouwde het als hun bloed of hun leven. Want zij hadden het offer van hun leven gebracht, en dit water representeerde voor David hun leven. Dat is onze roeping: ons leven te verliezen uit liefde voor Hem (Matt. 16:25). Elke opoffering van onszelf acht Hij zo kostbaar dat Hij die aan de Vader toewijdt, zoals staat in Johannes 15: *"Hierin is mijn Vader verheerlijkt, dat u veel vrucht draagt, en u zult mijn discipelen zijn"* (vs. 8). En in Filippi 1 staat: *"(...) opdat u vervuld bent met de vrucht van de gerechtigheid die door Jezus Christus is, tot heerlijkheid en lof van God"* (vs. 11).

Tijdens Zijn dagen in het vlees was het de vreugde van de Heer Jezus de wens van de Vader te vervullen in liefdevolle en trouwe gehoorzaamheid. Zijn blijdschap is nu dat degenen die Hem toebehoren de Vader ook verheerlijken. Dat is alleen mogelijk door de heerlijkheid van de Heer Jezus te erkennen en, geleid door Zijn liefde, zichzelf over te geven als een offer aan de Vader door Hem. Hij beschouwt het als een plengoffer, de vrucht van de ware wijnstok voor de grote Landman. Het leven van Jezus, die de liefde is, stroomt in ons die de ranken zijn. Alles daalt af van de Vader door de Heer Jezus, door de Heilige Geest stijgt het ook weer op naar de Vader.

De Heer Jezus is diegene die de vrucht ontvangt: de liefde voor Hem, de persoonlijke gehechtheid aan Hem. Dat is het principe dat daden van heilige dapperheid voortbrengt. De Geest onderwijst ons de liefde van de Heer Jezus door de wil van God in ons te volbrengen, en de Vader ontvangt de vrucht ervan door de Zoon. Want Hij maakt er een plengoffer van, zoals David het water uitgoot voor God. Wat een wonderbare gedachte! Een glas koud water dat aan iemand gegeven wordt uit liefde tot Jezus! Hoe gering en onbetekenend het ook schijnt, het is de vrucht van goddelijke werkzaamheid!

Zouden wij onverschillig zijn voor zulke dingen? Onze Meester heeft dorst. Legers van onbesnedenen van hart houden deze boze wereld bezet. Toch bevindt zich daar het water van Betlehem. Hoe groter het gevaar, des te meer waarde bezit het water voor degene die dorst heeft. De dag is nabij waarop men een luide stem in de hemel zal horen zeggen: *"Nu is de behoudenis gekomen en de kracht en het koninkrijk van onze God en het gezag van zijn Christus; want de aanklager van onze broeders, die hen dag en nacht voor onze God*

aanklaagde, is neergeworpen” (Openb. 12:10-11).
Amen, kom, Heer Jezus!

Oorsprong: [Le Messenger Evangélique 1932-110](#)

Titel: [L' Eau de Bethléhem](#)